

JAKUB

7

ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA

nákl. na tištěné číslo 7 Kč

XXIII. ročník, 6. 9. 2015

SLOVO ÚVODEM

Milí přátelé, po čase dovolených, prázdnin a volných dní se většina z nás vrací zpět do zaměstnání a škol. I náš farní zpravodaj se po prázdninovém odpočinku probírá a chce Vám přinášet zajímavé a především aktuální informace týkající se farnosti. Nejinak je tomu i tentokrát. Dozvíte se, co je nového, něco, co jste možná nevěděli o sv. Václavovi, o změnách v návštěvě o. biskupa Malého, biřmování, rodinách z farnosti, farním táboře, Taizé, slušnosti, o tom, že modlitba zlepšuje zdraví, a nakonec můžete pomoci ženě najít ztracenou minci. Hezké počtení. JS

VÍTE TO?

- Byly zpracovány nové webové stránky farnosti. Každý, kdo by se chtěl podílet na jejich obsahu, je vítán.
- Příjmy za červen činily 8 748 Kč, výdaje 29 490 Kč (plyn 7 370 Kč, režie 1 920 Kč, oprava zvonů 16 500 Kč; klempířské práce 1 000 Kč; náboženství 2 700 Kč).
- Příjmy za červenec 12 040 Kč (9 000 Kč dary, 3 040 sbírky). Výdaje činily 15 970 Kč (plyn 7 370 Kč, režie 7 000 Kč, elektřina 1 600 Kč).
- **Dětskou mši sv.** budeme slavit první neděli v září 4. 10. 2015 v 10 hod.
- Termín **setkání farnosti** („farní prase“) bude upřesněn v průběhu září během ohlášek.
- Dne 11. 10. 2015 v 10 hod bude **mši sv. sloužit biskup Václav Malý**; mše sv. v 8 hod nebude.
- Ve středu 9. 9. proběhne domluva o datu a času **výuky náboženství** v tomto školním roce.

SVÁTEK SV. VÁCLAVA, 28. ZÁŘÍ

Datum a místo narození svatého Václava není přesně známo. Tradice hovoří o tom, že se tak stalo v letech 907-908 pod dubem ve Stochově nedaleko Lán, avšak pravděpodobněji spatřil Václav světlo světa ve Staré Boleslavi. Jeho otcem byl přemyslovský kníže Vratislav, matkou kněžna Drahomíra, dědečkem Bořivoj, babičkou sv. Ludmila.

Sv. Václav byl díky péči kněze Pavla, babičky Ludmily a latinské škole na Budči (cca 20 km severozápadně od Prahy v okrese Kladno) na tehdejší dobu velmi vzdělaný. Kristiánova legenda hovoří o Václavově mimořádné zbožnosti. V chlapeckém věku prý rád přísluhoval při mši, propouštěl vězně, bořil šibenice, vykupoval malé děti z otroctví a dal je vyučovat křesťanského víře, osobně připravoval eucharistické dary či přinášel pravidelně chudé vdově dříví na otop. Dokonce se prý Václav hodlal vzdát moci a vstoupit do kláštera. Jak popisuje mnich Kristián, přes svoji mírnost byl Václav statečným mužem a dovedl se postavit u hradště Kouřim sám se zbraní v ruce knížeti Radslavu Zlickému. Ke krveprolití však nedošlo; když Václav vyzval Radslava k souboji na život a na smrt, aby ušetřil životy svých poddaných, zlický kníže spatřil na Václavově čele zářící kříž. Poznal, že je to Boží znamení, poklekl před Václavem a podřídil se mu.

Václavův bratr Boleslav nesouhlasil s bratrovou umírněnou politikou vůči zakladateli saské dynastie, králi Jindřichu Ptáčníkovi, kterému Václav odváděl pravidelné daně. Dle již zmiňované Kristiánovy legendy pozval Boleslav Václava do Staré Boleslavi, kde bylo knížecí sídlo a stál kostelík svatých Kosmy a Damiána (dnes si jejich svátek připomínáme 26. září).

Večer při hostině připjel prý Václav svatému archandělu Michaelovi, jenž měl druhý den svátek. Přípitku je připisován symbolický význam, neboť Michael je považován za „važiče“ a „přenašeče“ duši do nebeského království.

Brzy ráno 28. září 935 se sv. Václav odebral na jitřní mši, ale před kostelem už na něho čekali jeho vrazi. Dvě rány mečem mu zasadil bratr Boleslav, avšak Václav jeh útok odrazil. Zraněný kněz se chtěl ukrýt v chrámu, avšak kněz mu zavřel dveře. Vrazi pak Václava dostihli a ten zemřel, drže se kruhového klepadla chrámových dveří.

Úcta ke sv. Václavu se rozšířila záhy po jeho smrti. Již v roce 972 mu byl v Proseku u Prahy zasvěcen kostel. Václavovo jméno se překládá jako „více slavný, slavnější“. Jeho atributem je knížecí čapka, kopí (s praporcem), štít s orlicí, brnění, koruna a palmová ratolest. Václav je patronem českého národa, politiků, vládců a vinařů.

podle knihy „Svatí na každý den“ zpracoval JS

NÁVŠTĚVA BISKUPA - ZMĚNA

Milí farníci, na závěr dvouletého čtení celé Bible jsme pozvali o. biskupa Václava Malého, aby s námi sloužil eucharistii a zároveň předal potvrzení a odznaky účastníkům této aktivity.

Jeho návštěva, ohlášená původně na 25.10.2015, se uskuteční již 11.10.2015. V tuto neděli bude sloužena mše sv. pouze v 10:00 hodin, aby se jí mohli všichni zúčastnit. Jako obvykle po mši sv. se o. biskup nějakou dobu zdrží, aby nám řekl, co považuje za života církve za aktuální.

Prosím, aby si na přední místa sedli „čtenáři Bible“. Děti, které se zúčastnily čtení evangelia, ať se sesednou na dětských lavicích. Obojí bude potřebné z organizačních důvodů. Jistě se všichni těšíme na tento duchovní zážitek.

P. Jindřich Krink, farář

JESTĚ JEDNOU K BIŘMOVÁNÍ

Milí farníci, blíží se doba začátku přípravy na biřmování. Pokud to bude pro účastníky možné, proběhne první setkání přípravy druhou sobotu v září. Podmínky byly řečeny: nebude to opakování náboženství nebo doplnění toho, co jste na něm „nenabrali“; to už si musí každý sám doplnit úměr-

ně své poctivosti a osobní solidnosti. Přehled témat je vyvěšen v kostele a bude každému kandidátu biřmování předán osobně. Pochopitelně bude podání přizpůsobeno věku připravujících se. Ne ovšem na úkor témat: biřmování má formovat věřícího člověka pro prožívání svého křesťanství naplno, tedy jako dospělého člověka, ne jako „velké dítě“.

Vzhledem ke stylu přípravy (1× měsíčně), nebude po jejím začátku už pro nikoho možnost se k přípravě připojit. Proto chci ještě jednou apelovat na všechny farníky, jichž se to týká. Je s podivem, že se přihlásilo pouze 5 kandidátů. Jakkoliv jde o ryze osobní rozhodnutí, je to zároveň projev vztahu k církvi a tím pádem i k farnosti. Má to být zároveň i formace k plnějšmu a aktivnějšímu zapojení se do života farnosti. Zde o ní hodně hovoříme; měli bychom s ní i plněji žít. A opět zdůrazňuji – není to něco „navíc“, ale měli bychom to všichni chápat, jako jeden ze základních stupňů osobního duchovního života a života církve vůbec. Tentokrát se přihlásili mladí lidé; je přirozené, že zvláště oni potřebují rodičovské povzbuzení, což je součástí rodičovského požehnání. Častý dojem, že „jsou svobodní, a tak ať si dělají, co chtějí“, nemá samo sebou skutečnou svobodu vůbec nic společného. Ne naléhat, ale povzbudit. Právě tak chci, abyste chápali tyto řádky: Proto neoslovuji jednotlivce, i když si třeba logicky myslím, že by se konkrétní jedinci na přijetí této svátosti mohli připravovat.

Pokud by se chtěli připojit dospělí už vyššího věku, rozhodli bychom o způsobu organizace přípravy na prvním společném setkání.

Přeji všem už při tomto rozhodování se světlo Ducha svatého!

P. Jindřich Krink, farář

SOBOTKOVI Z PŘÍBRAMI

Jsmo Hanka a František Sobotkovi, máme čtyři děti a bydlíme v Příbrami v rodinném domku se zahrádkou. Oba jsme konvertité a k Bohu a k víře jsme se přiklonili v podstatě společně, a to v pozdním věku, až po třicítce. Hanka pracuje na Filozofické fakultě UK jako sekretářka katedry, Franta je ekonom, momentálně konzultant v oboru IT, ale není AJTÁK, navrhuje funkce systému pro uživatele a jejich zabezpečení. Kromě naší farnosti se

angažujeme jako dobrovolníci na ekumenickém kurzu Manželských setkání pod YMCA Familia. Naše dcera Ema bude příští rok maturovat a zvažuje, na které vysoké školy si dá přihlášku, momentálně to vypadá na informatiku. Fandovi je jedenáct a chce být zoologem nebo paleontologem a ví toho hodně o zvířatech a dinosaurech. Pavlíkovi je osm let a je velice sociálně zdatný. Nedávno jsme ho poslali na naši zahradu sbírat psí hovínka, která za sebou trousí naše labradorka. Po chvíli jsme ho uviděli, jak sedí na stromě a hovínka sbírá náš nejmladší Toník. Pavlík na nás shora volal: „Já učím Toníka sbírat hovínka,“ a dodal „...to jsem ale mazanej, vid?“ Hraje fotbal, florbal a na flétnu. Našemu nejmladšímu Toníkovi je pět a momentálně se snaží zapojit se do her svých starších bratrů, ti se o něj někdy krásně starají, ale také ho někdy odhánějí s tím, že tahle hra je až od šesti let. To ho zlobí, a tak zlobí bratry a ti ho na oplátku učí sbírat ta hovínka.

Letos v létě se nám pro kluky podařilo udělat tajnou prázdninovou bojovou hru Hobitů stezka na motivy Pána prstenů, kde se kluci učili mapy, sekali sekerou, mečem, luštili šifry a po splnění úkolů získávali figurky oblíbených postav z Pána prstenů. Bylo to takové vytržení z virtuální herní reality od počítačů do reálného, ale pohádkového světa. Kromě již zmiňovaných dětí rozvíjíme také chovatelské kopytko – máme psa - labradorku Peggy, kocoura Bafika, asi 20 králíků a na balkoně tři úly ve včeličkami, takže je u nás doma poměrně veselo. Když nám naši přátelé spolufarníci nabídnou svou zahradu na včely, rozšiřujeme chov. I když náš dům není stavěný na hospodaření, pustili jsme se do pěstování zeleniny, ovoce a Hanka vyrábí z čerstvého mléka domácí sýry. Věříme na to, že co si vyrobíme sami, je kvalitnější než kupované v obchodě a ve výsledku i levnější. Děláme si mošty z jablek a kvasíme nadbytečné ovoce a pak ho necháváme proměnit na zimní životabudič v hříměžďické pěstitelské pálenici. Všechno se učíme, protože pocházíme oba z typických městských rodin a jako mladí jsme pro půdu a hospodaření neměli špetku náklonnosti. Skutečnost, že jsme se jako oba rodilí Pražáci dostali do Příbrami a jsme tu svrchovaně spokojeni, pova-

žujeme za svým způsobem projev Boží přízně. Nalezli jsme tu řadu přátel a způsob života, který nás naplňuje. Jsme za to velmi vděční.

FS

KOLEM SVĚTA ZA 11 DNÍ!

Již poněkoliťáté se v Oborách u Višňové uskutečnil dětský letní tábor. Tentokrát na motivy dobrodružné knihy Julese Verna „Cesta kolem světa za 80 dní“. Termín tábora byl od 19. července do 1. srpna.

Vážený pan Phileas Fogg, londýnský gentleman, se rozhodl, že vykoná cestu kolem světa. Hned v úvodu našeho tábora se vsadil s dalšími členy „Reformního klubu“, že výpravu zvládne nikoliv za 80, ale za pouhých 11 dní!!! To téměř každý považoval za bláznovství. Pan Fogg nabídl dětem, aby se zúčastnily cesty společně s ním, a ony jeho nabídku přijaly, dokonce jí potvrdily podpisem smlouvy.

Společně vyrazily z Londýna. Projely přes Francii, propluly Suezským průplavem, poznaly zvyky indického lidu, plavily se k japonským ostrovům, dále přes Tichý oceán na americkou půdu, nakonec se dostaly zpět do Evropy. Družina použila k přepravě nejružnější dopravní prostředky – lodě, parníky, vlaky, ale také slona. Každý cestovatel dostal pas, do kterého získával razítka a známky z míst, kudy výprava projížděla. Děti poznaly Foggova sluhu Passepartouta, statečného a všetečného, který byl vždy pánovi nápomocen. Výprava zachránila ze spárů indických fanatiků krásnou paní Audu a také se musela bránit nájezdu divokých indiánů v prérii.

Přes veškerá úskalí Fogg a jeho družina nakonec dorazili do londýnského „Reformního klubu“ včas a všichni se radovali nejen z vyhrané sázky, ale i z ohlášeného sňatku pana Fogg a paní Audou.

Věřím, že si děti i vedoucí užili plno zábavy a příští rok se v okolí Obor znovu společně setkáme.

Marek Peták

MODŘÍ, ČERVENÍ A ŽLUTÍ

Večer jsme šli na obhlídku tábora a došli jsme do Reformního klubu. Tam jsme objevili Passepartouta. Pan Fogg se vsadil, že za 80 dní obepluje svět. Šli jsme na úřad a tam jsme si nechali udělat ces-

tovní pas. Ráno byla rozčvička a pak byla snídaně. Pak bylo tématko. Tématko je, že vybraný vedoucí povídal něco o konkrétním poutním místě.

Pak jsme se seřadili do skupin. Skupiny byly: Modří, Červení a Žlutí. Dopoledne byl program, odpoledne bylo čtení. Modří – Dobrodruzi, byli nejprve první. Červení – Sloni, byli druhí. Žlutí – Záprdci, třetí. Nakonec byli Záprdci první, Sloni druhí a Dobrodruzi třetí.

Ze scének se mi nejvíce líbila scénka Slo-nů. Bylo to o tom, jak Auda je u macechy a utekla od ní. Okolo šli fanatici. Začali si hrát na upalování. Macecha zatím poslala zabít Audu. Phileas Fogg odnesl Audu z nezapálené hranice a požádal ji o ruku a ona ho za to praštila kabelkou. A Passepartout si vzal Audu za ženu.

Alžběta H.

POSLEDNÍ DVA DNY TÁBORA

Ahoj, patřím k Červeným, a tak jsem to napsala z jejich pohledu na věc.

Ráno vypadalo růžově, obloha jako vymetená, rosnička zatím měla štěstí. Snídaně byla jako obvykle vynikající. Po tématku jsme začali s programem. Začali jsme s důkladným úklidem tábora a po něm jsme po družstvech běhali po stanovištích na dlouhé cestě.

Teď vám je povím: 1. paměť, 2. kvíz, 3. lovení ryb, 4. horolezectví, 5. lov motýlů, 6. sběr uhlí, 7. minové pole, 8. co je to kančík citrónový? Když jsme tato stanoviště prošli, zjistili jsme, že jsme přišli pozdě. Přišli jsme pozdě! Byli jsme zdrceni. Večer jsme šli do rokle a tam jsme se dozvěděli, že jsme vlastně vyhráli. Místo 25.000 liber jsme dostali sladkosti. Večer jsme zapálili hranici a začaly scénky.

Nejvíce se mi líbila scénka Žlutých. Šlo o obdobu Pána prstenů, ale nazvali to Pán šišek. Šlo o to, že Glum měl šišku a místo Pytlíka byl Fogg. Glum šel na latrínu a položil šišku na zem. Zatím tam přišel Fogg a cítil z ní magii, a to byly větry z jeho latríny. Potom se tam různě honili, až Glum svou šišku skoro měl. V tu chvíli věšla na scénu Béra s ešusem a řekla: „Proč se tu válí tolik šišek?“ A dala je do ešusu a vhodila do hranice a Glum bědoval: „Moje šištička, né!“

Nejvtipnější však bylo provedení masek, jelikož Gluma hrál Jonáš a ten měl na sobě plavky omotané hadrem. Doufám, že jste se pobavili tak, jako jsem se bavila já. :)

Anežka H.

OHLÉDNUTÍ ZA TAIZÉ

Všichni se scházíme u autobusu, krosny skládáme do jeho útrob a takto odlehčení se stavíme do tří řad za sebou, abychom udělali společnou fotku. Připojuje se k nám bratr Wojtek, jeden z těch bíle oděných mužů, se kterými jsme se v dřevěném kostele třikrát denně modlili. Bratr Wojtek sice pochází z Polska, ale díky Pouti důvěry na Zemi v Praze (nejsem si jistý, jestli pouze díky tomuto setkání, které proběhlo na přelomu loňského a letošního roku), hovoří velmi dobře česky. Přišel se tedy s námi rozloučit a my měli možnost v rodném jazyce promluvit s jedním „fráterem“ z komunity, v jejímž centru jsme strávili celý týden. Jeden mladík, už ani nevím, z jaké země byl, si bere do ruky foťák, my se usmíváme a po pár minutách už nastupujeme do našeho dopravního prostředku. Máváme z okna a na oplátku dostáváme pozdravy od Němců, Poláků, Afričanů, Francouzů a Španělů, bělochů, černochoů i Asiatů. Když se dostaneme z té maličké vesničky na okresní silnici a potom na dálnici a pokračujeme přes noc zpět do naší vlasti, vyměňujeme si na sebe kontakty, podepisujeme se na pohlednice a do mikrofonu si navzájem sdělujeme své dojmy, zážitky a svědectví. Než kolem půlnoci všichni usneme, panuje v autobuse skvělá nálada a všude je to velká sranda. Tak jaký tedy byl týden v Taizé?

Byl to především týden osobního ztišení, týden, kdy mohl každý z nás načerpat duchovní vzpruhu do dnešního uspěchaného světa. Týden, kdy se každý, kdo zde byl, mohl zamýšlet nad sebou samým, nad jeho vztahem k Bohu, nad jeho vlastními nedostatky. A samozřejmě nad nedostatky lidí, kteří neměli takové štěstí jako my. Tento týden od 9. do 16. srpna nesl název „Na cestě k nové solidaritě“ a byl vyjádřen podporou v modlitbě pro lidi, kteří jsou vystaveni válce, diktatuře, hladu, nemocem, násilí nebo otroctví. Ne nadarmo byli každý den představováni někteří z těch, kteří do Taizé přijeli,

aby hovořili o problémech u sebe doma. Jednou to byla uprchlická rodina ze Sýrie, jednou mladí z východní části Ukrajiny, jindy zase mladí z Iráku. Modlitby, při kterých byl přečten malý úryvek z Písma, byly doprovázeny zpěvy, které mnoho lidí zná jako „zpěvy z Taizé“. Krásné na tom bylo to, že byly doprovázeny pouze těmito zpěvy. A tichem. Nebýt občasného zakašlání někoho v kostele, ticho by se dalo krájet. I přesto, že v tom jednoduchém, ale dostatečně velkém kostele ze dřeva bylo okolo čtyř tisíc lidí. Sbor předzpíval písně ve francouzštině, němčině, angličtině, španělštině i češtině a dalších jazycích. Celé stanové městečko, které přímo navazovalo na vesničku Taizé ve francouzském Burgundsku, bylo plné solidarity a přátelství.

Když jednou naše příbramská skupinka čekala ve frontě na oběd, nemohli jsme si nevšimnout, jak je dav nějakých dvou tří tisíc lidí ukázněný. Žádná strkanice, ale naopak úsměvy těch, kterým jsem omylem šlápl na nohu. Párkrát, když už čekání bylo delší, se dav rozezpíval. Jídlo vydávali čtyřikrát denně jak jinak než „voluntéři“, dobrovolníci, co se k této činnosti sami přihlásili bez nároku na jakoukoliv odměnu, ba dokonce za to zaplatili tím, že neměli žádný volný čas, a to ani čas odejít na odpolední přednášku. Na konci fronty, kdy už každý měl v ruce tác a na něm výborné jídlo, stála dívka a v ruce držela kartonový papír, na kterém bylo anglicky napsáno „usmívejte se“. Nikdo neměl důvod se mračit.

Odpoledne byly workshopy, různé přednášky, ale i umění či svědectví lidí z různých kontinentů. Navštívil jsem třeba přednášku Pavla Fischera, českého diplomata a poradce Václava Havla, potom jednoho německého europoslance, Francouzky, která v Paříži pomáhá prostitutkám dostat se na druhý břeh, pak přednášku kardinála z Konga o církvi v afrických zemích. Nemohu zapomenout na krásné melodie věhlasného italského pianisty a na obrovské charisma kardinála z Lisabonu. Každý měl opravdu na výběr. Obden bylo třeba jít tak na hodinu do práce. Buď uklízet chodníky, zametat, čistit záchody nebo umývat sprchy. Nevěřil bych, že poslední dvě jmenované činnosti mohou být tak zábavné.

Také jsme diskutovali ve „sdílecích skupinách“ o různých tématech. V mé sdílecí skupince

byli lidé z Portugalska, Finska, Brazílie, Německa, Slovenska, Nizozemí a pak ještě jeden kluk z Dubaje a také jedna dívka z Prahy, která byla husitského vyznání. A právě to je na Taizé jedinečné a krásné, že je komunitou, které jde o samotnou podstatu křesťanství, o vnímání „Boha pro všechny“. My bychom řekli, že modlitby byly ekumenické. Když jsme se v neděli 16. srpna modlili za bratra Rogera, byli tam přítomní katoličtí biskupové, dva nebo tři kardinálové, ale také představitelé různých protestantských církví, evangelíci, anglikáni, představitelé řeckokatolické a pravoslavné církve, židovské církve i islámu.

Bratr Roger založil tuto komunitu právě před 75 lety a ve věku 90 let byl zabit v Taizé při jedné z modliteb, konkrétně 16. srpna 2005, tedy na den přesně před deseti lety. Nutno podotknout, že byl protestantského vyznání. Tento týden byl určen především pro mladé od 18 do 35 let a byl vnímán jako díkůvzdání za život a práci bratra Rogera a za tři čtvrtě století fungování této komunity. V naší skupince proto hovoříme o různých církvích v zemích, odkud pocházíme. Nikdo mi nechce věřit, že mnohý český školák je jediný věřící ve třídě na základní či střední škole. A jako každá modlitba, tak i povídání ve skupince je zakončeno dalším zpěvem. Nebo zpívanou modlitbou, to už záleží na tom, jak se na to kdo dívá.

Jsem velmi rád, že jsem týden svých prázdnin mohl obětovat cestě do Taizé. Že jsem odjel do Francie, aniž bych z Francie cokoliv viděl. Mohu totiž směle říci, že jsem viděl mnohem více. Viděl jsem Boha zase o trochu blíž a zase tak trochu z jiného úhlu. Mohl jsem se seznámit s mnoha skvělými lidmi, mohl jsem poslouchat ty nádherné zpěvy, které, když se do toho sbor takřikajíc pořádně opřel, byly z kostela slyšet až do mého stanu. Mohl jsem vidět TGV, seznámit se se sympatickou Němkou i se sympatickým klukem z Indie. Mohl jsem se vyfotit s černochoy z Toga, Beninu a Burkina Faso. Mohl jsem se spojit s bratry z komunity do společné modlitby za mír ve světě. Na příkladech europoslanců a dalších vrcholných politiků jsem na workshopech viděl, že když se chce, všechno jde. Mohl jsem projít duchovním restartem, antivirovým programem a vyčistit svůj software od všech podezřelých souborů.

Návrat do Prahy byl vskutku šokující. Jedu ospalý a z autobusu celý rozlámáný metrem se třemi dívkami z Příbrami, které doplňovaly naši desetičlennou příbramskou partu, a všichni jsme tak byli součástí téměř padesátičlenné české výpravy, kterou dal dohromady jeden farník od kostela sv. Václava ve Vršovicích. Všichni čtyři se usmíváme, těšíme se domů na své rodiče a sourozence a ještě si pobrukuje píseň Blessed the Lord my soul... Kolem sebe vidíme jen chladné výrazy lidí, kteří jedou do práce, a nebyt hluku soupravy metra a pár hlasitých mladíků, které bychom za střízlivé jen těžko mohli považovat, bylo by tam stejné ticho jako v kostele v Taizé. Na autobusovou zastávku přicházíme jako první a domlouváme se, že si koupíme jízdenku všichni dohromady. Přijede autobus na Příbram, nastoupí první z nás a u řidiče kupuje jízdenku pro čtyři dospělé osoby. Stejně jako ve frontě na oběd v Taizé ani zde v Praze se netlačíme na sebe. Ale starší paní a pak ještě jedna dáma, co stojí za námi, nás předbíhají. Chtějí být v prázdném autobuse dříve než my. Řidič pak neví, pro koho je koupený lístek. Ty dvě ženy v tom udělaly dokonalý zmatek. Další holka se na mě ze zadu přimáčkla a mám dojem, že mi povolily přezky na krosně a někdo se chce doslova vkrádat dovnitř. To už nevydržím, otáčím se na ni a ptám se jí, jestli nemá nějaký problém. Dívka mlčí, starší paní vedle ní mě okřikne, že jsem do ní málem strčil svým batohem. Raději také mlčím, nastupuji do autobusu a sám sobě říkám: Vítej doma, bratře! SV

VZÁJEMNÉ SPOLUŽITÍ...

Tento příběh ukazuje, co schází dnešní společnosti. Úcta k bližnímu, láska k člověku, sebeobětování, vzájemná sebeúcta a mnoho dalších vlastností pro VZÁJEMNÉ SPOLUŽITÍ...

Přijel jsem na zadanou adresu a ztroubil. Po několika minutách čekání jsem ztroubil znovu. Měla to být moje poslední jízda toho dne, a tak jsem si říkal, že bych mohl odjet, ale místo toho jsem auto zaparkoval, šel ke dveřím a zaklepal. „Chvilíčku,“ ozval se za dveřmi slabý hlas starší ženy. Slyšel jsem, jak tam něco táhne po zemi. Po dlouhém čekání se dveře otevřely. Stála přede mnou malá, přibližně

devadesátiletá žena. Byla oblečená v hedvábných šatech a klobouček se sítkou jako v nějakém filmu ze čtyřicátých let. Vedle ní stál na zemi malý kufřík. Byt vypadal, jako by v něm nikdo po mnoho let nebydlel. Všechn nábytek byl zakrytý prostěradly. Na stěnách nebyly hodiny, na poličkách nebyly ani hrnečky, ani nějaké ozdůbky.

V rohu stála kartónová krabice, plná fotografií a skleněného nádobí. „Pomohl byste mi odnést tu tašku do auta?“ požádala mě. Odnul jsem zavazadlo do auta a vrátil jsem se, abych pomohl té ženě. Chytla se mě za ruku a pomalu jsme šli k vozu. Neustále mi děkovala za laskavost. „To přece nic není,“ řekl jsem jí, „snažím se jen chovat se ke svým pasažérům tak, jak bych chtěl, aby se lidé chovali k mé matce.“ „To jsi opravdu hodný chlapec,“ řekla mi. Když jsme se usadili do auta, nadiktovala mi adresu a zeptala se, zda bychom mohli jet přes centrum. „To ale není nejkratší cesta,“ upozornil jsem ji. „Ach ano, já vím,“ řekla. „Já nespěchám. Jsem na cestě do hospice.“ Podíval jsem se do zpětného zrcátka. Její oči se leskly. „Už nemám žádnou rodinu,“ pokračovala tichým hlasem. „Lékař říká, že mi nezůstává moc času.“ Pomalu jsem natáhl ruku a vypnul taxamet. „Jakou cestou byste chtěla jet?“ zeptal jsem se. Následující dvě hodiny jsme jízdu li po městě. Ukázala mi budovu, kde kdysi dávno pracovala jako obsluha výtahu. Jeli jsme čtvrtí, kde s mužem žili jako novomanželé. Přivedla mě ke skladu nábytku, v němž byl kdysi taneční sál, kam chodila ještě jako malá holčička. Občas mě požádala, ať zabrzdím před konkrétní budovou nebo uličkou. Seděla schoulená v koutku, beze slova. Najednou řekla: „Jsem již unavená, asi pojedeme.“

Jeli jsme mlčky na adresu, kterou mi dala. Byla to nízká budova, něco jako maličké sanatorium s příjezdovou cestou podél průčelí. Jakmile jsem zastavil, přišli k autu dva ošetřovatelé. Opatrně jí pomohli vystoupit. Museli ji čekat. Otevřel jsem kufr a zanesl její malé zavazadlo do dveří. Žena už seděla na kolečkovém křesle. „Kolik vám dlužím?“ ptala se a vytáhla kabelku. „Nic,“ řekl jsem. „Vždyť si musíte vydělávat na živobytí,“ namítla. „Mám i jiné pasažéry,“ odpověděl jsem. Téměř bez přemýšlení jsem se k ní sklonil a objal ji. Ona mě také pevně

objala. „Daroval jsi staré ženě trochu štěstí,“ řekla. „Děkuji ti.“ Stiskl jsem jí ruku a odešel. Dveře se za mými zády zavřely a byl to zvuk uzavírající další knihu života. Na zpáteční cestě jsem nebral žádné pasažéry. Jel jsem, kam mě vedly oči, ponořený do myšlenek. Nemohl jsem ten den ani s nikým mluvit. Co kdyby ta paní natrefila na nějakého našťavaného řidiče nebo na někoho, kdo by nechtěl tak dlouho čekat? Co kdybych jí odmítl splnit její prosbu nebo co kdybych byl jen párkrát zatroubil a prostě odjel? Nakonec bych chtěl říct, že nic důležitějšího jsem ještě v životě neudělal.

Jsmo zvyklí si myslet, že náš život se otáčí v kruzích kolem velikých okamžiků, ale ty velké okamžiky nás často zastihnou nepřipravené, protože jsou krásně zahalené tím, co někteří mohou považovat za maličkost.

„K tomu, aby zlo zvítězilo, stačí jediná věc – aby dobří lidé nedělali nic.“ (Edmund Burke).

*čerpáno z internetu, Jarka Populová**

MODLITBA ZLEPŠUJE ZDRAVÍ

Dokonce i ti největší skeptici byli nuceni uznat, že modlitba má jedinečné účinky, které východní meditace poskytnout nemůže. Jako názorný příklad nám může posloužit příběh doktora Larryho Dosseye, internisty, který absolvoval prestižní Jihozápadní lékařskou fakultu v Dallasu.

Doktor Dossey vyrůstal v puritánské rodině na jihu Spojených států amerických a již během svých vysokoškolských studií se prohlásil za agnostika. O několik let později se začal zajímat o východní náboženství (buddhismus a taoismus) a začal praktikovat meditaci. Jeho přesvědčení bylo otřeseno, když zjistil, že mnohé vědecké studie doporučují modlitbu pro zlepšení zdraví pacientů.

První reakcí Dosseye na neúspěšné údaje bylo, že nechtěl mít s modlitbou nic společného. Nakonec však prohlásil: „Rozhodl jsem se pro modlitbu. Uvědomil jsem si, že nepoužít ji by znamenalo to samé, jako kdybych si nevzal účinný lék nebo nepodstoupil chirurgickou operaci.“ Dossey, usvědčený silou modlitby, odložil východní meditaci a rozhodl se každý den věnovat čas „rozhovoru s Bohem“. Dosseyho zkušenost sice nevysvětluje vliv modlitby na čelní lalok, ale dokazuje, že mod-

litba má účinky přesahující působení meditace.

Rád bych upozornil na zajímavou knihu *Healing Words: The Power of Prayer and the Practice of Medicine* (Léčivá slova: Moc modlitby a lékařská praxe). Autor není žádný náboženský fanatik, který by se snažil propagovat nějakou sektu, ale vědec, který přes počáteční předsudky osobně prožil moc modlitby. Ve své knize popisuje těsnou souvislost mezi modlitbou a čelním lalokem, když spojuje modlitbu s jedním naprosto udivujícím jevem v lékařství – spontánním ústupem rakoviny.

Během spontánního ústupu přežije člověk se smrtelným druhem rakoviny bez léčby. Nádor může být zcela vyléčen nebo se u takové osoby mohou nacházet stopy rakoviny, které však nemají zhoubný vliv. Dossey popisuje spontánní ústup rakoviny Yujira Ikemioho z Japonska: „Vyléčení často předchází oddanost a přijetí prostřednictvím modlitby. Nejde o agresivní modlitbu za konkrétní výsledky či odstranění rakoviny.“ Čelní lalok (jeho schopnost pozitivně přijmout diagnózu a změnit život) ve spolupráci s Bohem prostřednictvím modlitby přináší uzdravení. Dossey shrnuje výzkum Ikemioho případu slovy: „Jen co se pacienti, kteří později zažili spontánní ústup rakoviny, dozvěděli o své diagnóze (rakovině), zcela se ode vzdali do Boží vůle.“ Typická meditace či relaxace může tento proces narušit nebo poškodit. Potvrzuje to i výzkum stresových hormonů u pacientů před, ihned po a dva dny po chirurgickém zákroku. Dossey uvádí výsledky britského výzkumu, že totiž hladina stresových hormonů, které oslabují imunitu, se výrazně zvýšila jen u těch osob, které předtím absolvovaly relaxaci. U těch, kdo řešili své obavy či strach před operací bez relaxačních technik, se zvýšení stresových hormonů neprojevalo.

Modlitba se nezaměřuje na potlačení problému či léčbu příznaků, ale na spojení člověka s Bohem. Někdy modlitba především vyjadřuje souhlas s Boží vůlí a přijímá ji. Jindy může být mimořádně aktivní. Člověk může hledat odpovědi na těžké otázky svého života nebo vyjadřovat touhu poznat Boží vůli v konkrétní složité situaci. Takový zápas vyžaduje maximální aktivitu čelního laloku.

ukázka z knihy dr. N. Nedleyho „Život bez deprese“

ZTRACENÁ MINCE

Čas od času se každému z nás stane, že něco ztratíme.
Pomůžeš ženě z podobenství najít ztracenou minci?

VYDEJ SE NA CESTU

Lk 15, 1-32

Když někam cestujeme, většinou víme, kam se chceme dostat. Každá cesta má nějaký cíl.

NAKRESLI, KAM JSI O PRÁZDNINÁCH CESTOVAL ?	KTERÉ VĚCI VEZMEŠ S SEBOU NA CESTU?

Život člověka může být taky jako cesta. Můžeme přemýšlet, kam moje cestička vede a kam bych chtěl dojít. A jestli se vydám po cestě, kterou nám ukazuje Ježíš.

Ježíš nám vypravuje v evangeliích různé příběhy lidí a ukazuje nám na nich, jak se máme chovat, abychom mohli jít cestou za ním. Jeden příběh je o ženě, která ztratila minci. Poskládej obrázky příběhu tak, jak jdou správně za sebou a příběh pak vyprávěj sám znovu.

K obrázkům doplň správné texty:

- Mám deset krásných stříbrných mincí .
- No teď! Jedna mince chybí!
- Kde může být? Není pod skříní? Není...
- Konečně! Zakutálela se pod lavičkou!
- Hurá! Pojdte se podívat, našla jsem svoji minci!

HURÁ!
NAŠLA JSEM
SVOJI ZTRACENOU
MINCI!

Žena našla minci a měla
Stejně tak se Bůh raduje z každého,
kdo chce jít po cestě za ním.
A my můžeme také RADOVAT.

www.deti.vira.cz